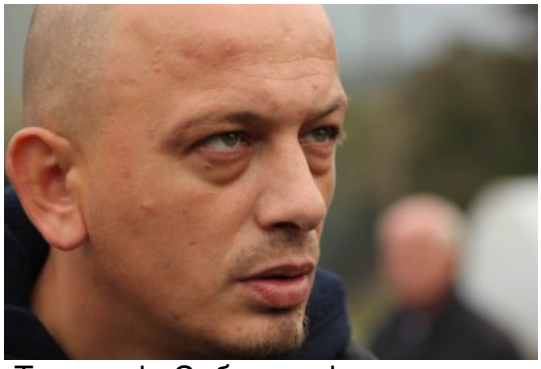

Трагедија Србинова јесте чињеница да славу великих предака вазда мери јадом својег постојања.

Фукара је успела да нас убеди како је све ваљано у нама страдало у давним јуришима, и да ове стопе што их трошимо нису ни примаћи траговима предака, већ, ето, табанају срамоту и носе живе а неживе колико да трају данас, а сутра морамо заслужити…

Фукара је успела јер смо јој дозволии да успе и ту јесте наш пад, но шта је пад до прилика да се придигнемо и јурнемо на своје Кајмакчалане и солунска поља..?

Да, јесмо потомци славних предака и- да, јесмо их итекако достојни!

Не тврдим то да бих слагао себе, већ што никоме више, никада, не смемо дозволити да нас лаже а ми у лажи да тумарамо за собом, јер није Србин- Господњи само зато што верује у њега, но што Господ верује у Србина, вазда!

Раскућише нас, вољени моји, тврдећи да смо уљези у домовима својих прађедова, својих слава, своје колевке и гроба, а ми…

Достојни својих предака загледамо се међу собом има ли кога достојног својих предака…

Ништа бољи од нас нису прегазили Цер, Колубару, Албанију, Кајмакчалан, Солунски фронт…али су знали да су потомци витезов с Газиместана, баш као што су и они знали да су живе задужбине праотаца!

Знали су оно што смо фукари дозволили да преметну у шапат: нису бољи од нас пострадали да бисмо се плашили живота, већ да се не плашимо пострадати како би оно најбоље од нас живело довека!

Не мора се страдање увек платити главом. Умире се једанпут а пострадати се може свакога Божијег дана за оно у шта верујеш, волиш, смејеш се, плачеш…и сваким страдањем бити живљи неголи дан пре…

Дозволили смо фукари да жртву учине беспотребном, глупом, сулудом, а шта је живот до жртва вечита?!

Шта нас чини људима ако не жртва за човека?

Онога крај себе колико и онога у себи…

Задњи је час за устанак!

Не мора се устајати смо на оружје, на ноге пре свега!

Усправи се, Србине мој, имаш због кога и због чега!

Ниси пораз славних победа већ победа славне будућности!

Усправи се, толико дугујеш себи!

Усправи се, побогу, нек фукара бауља по блату својих страдања, а ти, Србине, живи достојан благослова рођењем ти датог, јер живот није морање но хтење.

Свак умре, и ту је крај, но ко свакога дана барем по напрстак страда за човека у себи и крај себе- ту је бескрај!

Славимо дичне претке јер смо их достојни!

[illegible]?